

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2012. április 26. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt I.rendű vádlott ÉS TÁRSAI ellen indított büntetőügyben a **Csongrád Megyei Bíróság** 2011. szeptember 20. napján kihirdetett **1.B.846/2010/61.** számú ítéletének I. r. és II. r. vádlottakra vonatkozó, fellebbezések folytán felülbírált részét

m e g v á l t o z t a t j a

az alábbiak szerint:

az I. r. vádlott cselekményét társtettesként, folytatólagosan elkövetett önbíráskodás büntette kísérletének [Btk. 273. § (1) bekezdés (2) bekezdés **a) és b) pont]**,

a II. r. vádlott cselekményeit társtettesként elkövetett önbíráskodás büntette kísérletének [Btk. 273. § (1) bekezdés (2) bekezdés **a) és b) pont]**, és testi sértés büntettének [Btk. 170. § (1) bekezdés (6) bekezdés **1. fordulat]**

m i n ő s í t i .

Az I. r. vádlott által a 2010. január 14-től 2010. október **1-ig** előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be a kiszabott szabadságvesztésbe.

A 2010. január 15-től 2011. szeptember 20-ig előzetes fogvatartásban töltött időt II. r. vádlott vonatkozásában tekinti beszámítotttnak.

A Bjk.441/2010/8-9., illetve **11-13.** szám alatti bűnjeleket rendeli az I. r. vádlottnak, míg a Bjk. 441/I/2010/1-5. alattit a II. r. vádlottnak kiadni.

Az I. r. vádlott által az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből fizetendő bűnügyi költség összege helyesen: **83.513.-(nyolcvanháromezer-ötszáztizenhárom) Ft.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek az I. r. és a II. r. vádlottakra vonatkozó, fellebbezések folytán felülbírált részét **h e l y b e n h a g y j a .**

A II. r. vádlott által 2011. szeptember 21-től a mai napig házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Megállapítja, hogy az I. és II. r. vádlottak lakcíme: (Irányítószám, Település, körzet, tanya, házszám), a II. r. vádlott személyi igazolványának száma: (igazolványszám).

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott bűnösségét folytatólagosan, részben társtettességben elkövetett önbíráskodás büntettének kísérletében, a II. r. vádlott bűnösségét társtettességben elkövetett önbíráskodás büntettének kísérletében és testi sértés büntettében mondta ki. Ezért az I. r. vádlottat 2 év 3 hónap börtönre és 3 év közügyektől eltiltásra, a II. r. vádlottat halmazati büntetésül 4 év 3 hónap börtönre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztésekbe beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. r. vádlott és a védő felmentésért, a II. r. vádlott és a védő pedig az önbíráskodás büntette miatt emelt vád alóli felmentésért, összességében enyhítésért fellebbezett. A védő írásban részletesen indokolta a fellebbezéseiket, álláspontja szerint az önbíráskodás büntette csak (név) vonatkozásában állapítható meg, továbbá nem állapítható meg az, hogy a II. r. vádlott testi sértést okozó cselekvősege életveszélyt okozó testi sértésnek minősül.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen ezzel a tartalommal tartotta fenn fellebbezéseiket.

A fellebbviteli főügyészség átiratában az elsőfokú tényállásból indokolásba történő átemelést, az I. r. vádlott cselekményénél a részbeni társtettességre való szükségtelen utalás megállapítását, további súlyosító körülményt, helyes záró időpontig történő beszámítást, egyebekben és összességében az elsőfokú ítélet fellebbezések folytán felülbíráható rendelkezéseinek teljes körű helybenhagyását indítványozta.

A védelmi fellebbezések alaptalanok, a fellebbviteli főügyészség indítványai alaposak.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítást a szükséges és lehetséges körben a perrendi szabályok maradéktalan betartásával lefolytatta, ennek eredményeképpen döntően megalapozott tényállást állapított meg, melyet az iratok egybehangzó tartalmára figyelemmel a másodfokú bíróság a következőkkel egészített ki [Be. 351. § (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pont 2. fordulata és 352. § (1) bekezdés a) pontja]:

Az I. r. vádlott tulajdonát képező (Település, utca megjelölése)-i ingatlan forgalmi értéke 7.500.000,- forint, az elsőfokú tényállásban elírás folytán az érték helytelenül szerepelt. A II. r. vádlottal szemben folyamatban lévőnek írt büntetőeljárás utóbb befejeződött, a Szegedi Városi Bíróság a 2010. szeptember 29. napján kelt és jogerős 6.B.2178/2009/16. számú ítéletével a II. r. vádlottat 3 rb. garázdaság büntette és más bűncselekmény miatt halmazati büntetésül 10 hónap, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte. A jogerősen elbírált tényállások egyikét a II. r. vádlott (Település) Belvárosában, többeket ténylegesen megbotránkoztatva, ún. pillangókéssel fenyegetve követte el, ittasan.

Az elsőfokú ítélet 7. oldal 2. bekezdés utolsó mondatában írtakat a másodfokú bíróság - a főügyészség indítványának megfelelően - az indokolásba utalja, mert a szándékra levont következtetés nem ténybeli, hanem jogi jellegű, így az az indokolásba tartozik (BH.2005.167).

Egyebekben az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelésével iratszerűen, logikusan és helyesen állapította meg a tényállást, amely ezért a most írt kiegészítésekkel vált mindenben irányadóvá a felülbírálat számára.

Az elsőfokú bíróság meghatározóan a sértett vallomását vette alapul, amit a III. r. vádlott nyomozás során tett vallomása és a további terhelő bizonyítékok is megnyugtatóan és kétséget kizáróan alátámasztottak. Az így megállapított tényekből helyes logikai módszerrel következtetett további tényekre és a zárt logikai láncot alkotó bizonyítékokat az elsőfokú bíróság perrendileg is szakszerűen mérlegelte. Irányadó abban a bírói gyakorlat, hogy a bizonyítékok mérlegelésének megszokott módja az, mikor egyes vallomásrészeket a bíróság a tanúk, vagy a terheltek vallomásaiból elfogad, jellemzően azokat, amelyek más bizonyítékokkal is koherensek, egyéb részeket viszont nem; ez a bizonyítékok mérlegelésének perrendszerűségét, eljárásjogi helyességét nem érinti (BH 1998. 418.).

A vádlottak felmentését célzó védelmi fellebbezések voltaképpen nem más, mint a bizonyítékok mérlegelését sérelmezik, alapvetően azt, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a ténybeli tagadásukat, hanem a tényállást a terhelő vallomásokra alapította.

Töretlenül irányadó abban az ítélkezési gyakorlat, hogy megalapozott elsőfokú tényállás esetén nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő értékelése a felülbírálat során. Ebből következik, hogy a bizonyítékok mérlegelésének támadásán keresztül felmentést célzó védelmi fellebbezések nem vezethettek sikerre.

A mindenben megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett mindkét fellebbező vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is döntően törvényes.

Ami a Btk. 273. § (1) bekezdésében leírt önbíráskodás bűncselekményét illeti az ítélőtábla álláspontja az, hogy a rendbeliség kérdésében helyesen elfoglalandó álláspont szerint az a vagyoni igényben érdekelt sértettek számához igazodik, nem pedig azon passzív alanyok számához, akikkel szemben a kényszer, vagy fenyegetés megvalósul. Az irányadó tényállás szerint a sértett (1. sz. sértett neve) volt a (gazdasági társaság megjelölése) ügyvezetője, ő volt kizárólag jogosult a 100.000,- forint előleg visszafizetésére. Ebből a szempontból tehát nem annak volt meghatározó jelentősége, hogy kikkel és hány személlyel szemben alkalmazott erőszakot, illetve fenyegetést az I., illetve a II. r. vádlott, hanem annak, hogy mire irányult a cselekvőségük; az alapul vehető tényállás szerint egyértelműen azt célozták, hogy 1. sz. sértett, mint a Kft. ügyvezetője fizesse vissza a 100.000,- forint foglalat, mert a szerződéstől - úgymond - elálltak. Ebből következik, hogy a sértetti egyszemélyi azonosság miatt nem kerülhetett szóba többrendbeli bűncselekmény megállapítása akkor sem, ha az irányadó tényállás szerint összesen három személlyel szemben alkalmaztak fenyegetést, illetve erőszakot a vádlottak. A megfenyegetett passzív alanyok személye és a sértett személye nem feltétlenül esik egybe, az elválhat egymástól.

Az a jogviszony, amelynek keretében a jogos, vagy jogosnak vélt vagyoni igénynek érvényt akartak szerezni, tehát egységes egész, az 1. sz. sértett személyéhez, mint a (gazdasági társaság megjelölése) ügyvezetőjéhez kapcsolódik, így a bűncselekmény egy rendbeli, ezt az elsőfokú bíróság helyesen minősítette ekként.

Más kérdés a folytatólágosság; miután az I. r. vádlott a közbiztonság elleni bűncselekményét a (panzió neve) panzióban történetket megelőző napon is tényállásszerűen megvalósította a (gazdasági társaság megjelölése) két dolgozójával szemben alkalmazott fenyegetés kifejtésével és másnap a (panzió neve) panzióban is

2. sz. sértett sérelmére. Így a Btk. 12. § (2) bekezdése szerinti folytatólágosság ismérveit kimerítette, következésképpen e bűncselekménye folytatólágosan elkövetett.

Tévedett, amikor a folytatólágosság egységébe tartozó cselekményt részben társtettségben elkövetettnek minősítette, mert a cselekmény minősítése osztja a leg súlyosabban minősülő rész cselekmény jogi sorsát, így a "részbeni" társtettségre utalás szükségtelen (BH 1994. 648.).

Ami az önbíráskodás büntetnének minősítő körülményeit illeti, azokkal az elsőfokú bíróság gyakorlatilag egyáltalán nem foglalkozott, ezt a kérdést indokolás nélkül hagyta.

Az ítéletábra álláspontja az, hogy a Btk. 273. § (1) bekezdésébe ütközó cselekmény a (2) bekezdés a) és b) pontja szerint is minősül.

Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy az I. r. vádlottnál volt az ún. *kukri* (különleges kiképzésű és tartozékokkal ellátott késkészlet) valamint egy Geco típusú gázpisztoly, mely utóbbi nem minősül lőfegyvernek, de fegyvernek igen. A fegyverutánszatra vonatkozó anyagi jogi szabályozás (Btk.137.§.4.a.pont) szerint ugyanis annak ellenére lőfegyvernek kell tekinteni a fenyegetés szempontjából az annak a Fegyvertörvény (2004.évi XXIV. Törvény 2.§.32.pont) szerint nem minősülő fegyvert, amennyiben az ténylegesen elkövetési eszközül, azzal fenyegetve használják. Márpedig az irányadó tényállásból világos, hogy az I. r. vádlott zakójának félrehúzásával nem csupán feltűnően láttatni engedte az övébe betűzőtt gázriasztó fegyvert, hanem a későbbiekben a közvetlen testi kontaktus, dulakodás alkalmával azt meg is ragadta, ezért a sértett "ráfogott" a csőre, hogy a fegyvert magától távol tartsa.

A Btk. 138. §-ban körülírt fenyegetést már önmagában a fegyver szándékos láthatóvá tétele megtestesítette, a jelen esetben azonban még ennél is többről volt szó, azt az I. r. vádlott ténylegesen elő is akarta venni, abban a sértett magatartása akadályozta meg.

Az elsőfokú bíróság a felfegyverkezve elkövetés minősítő körülményével sem foglalkozott, bár a cselekményt ekként minősítette. A Btk. 137. §. 4.b. pontjában rögzítettek szerint felfegyverkezve követi el a bűncselekményt, aki az ellenállás megakadályozása, vagy lekűzdése érdekében az élet kioltására alkalmas eszközt tart magánál. A lefoglalási jegyzőkönyvben részletesen körülírt paraméterekkel rendelkező ún. *kukri* és a II. r. vádlottnál lévő kés is az élet kioltására alkalmas veszélyes eszköz, következésképpen a felfegyverkezve elkövetés minősítő körülménye is megállapítható.

Miután mindkét vádlott tudott arról, hogy fegyver, illetve a felfegyverkezve elkövetéshez alapul szolgáló eszköz van a másiknál, így a minősítő körülmény

mindkettőjük terhére rovandó. Ebből következik, hogy cselekményeik helyesen a Btk. 273. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) és b) pontja szerint egyaránt minősülnek, miután a minősítés a diszpozíció szerint nem alternatív. (Az elsőfokú bíróság tévesen hívta fel a (2) bekezdés b) pontja helyett a (2) bekezdés 2. fordulátát.)

Az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a II. r. vádlott cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntettének. A II. r. vádlott mindvégig elismerte, hogy ő szúrta meg a sértettet. Az általa használt eszközre és a sértett felsőtestére, mint támadott testtájékra figyelemmel, a vádlottnak előre látnia kellett, hogy cselekményével életveszélyes sérülést okozhat, azt ugyan nem kívánta, de abba belenyugodott, tehát eshetőleg szándékát az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a II. r. vádlott testi épség elleni bűncselekményének törvényhelyét is hiányosan hívta fel, mert nem jelölte meg azt, hogy mely fordulatba ütközik a cselekvőség, márpedig több fordulattal mint bekövetkező eredménnyel megvalósítható cselekvőség esetén a fordulatra mindig utalni kell. Ezért a másodfokú bíróság ezt is pótolta (Btk.170.§.(1) bekezdés és (6) bekezdés 1. fordulata).

További súlyosító körülményként értékelte a másodfokú bíróság, hogy az önbíráskodás büntette kétszeresen minősül, valamint a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva úgy ítélte a másodfokú bíróság, hogy az első fokon kiszabott szabadságvesztés az I. r. vádlott esetében és halmazati büntetésül a II. r. vádlott tekintetében is egyaránt szükséges annak enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott indokot.

A vádlottak közbiztonság elleni bűncselekménye rendkívül durva, a (panzió neve) panzióban jelen volt személyek nyugalma ténylegesen meg is zavarta. A II. r. vádlott által okozott veseszúrás pedig 13 hónap alatt gyógyult, így az súlyos egészségromlást is okozott. Ebből következik, hogy - miután a mellékbüntetésül kiszabott közügyektől eltiltás is mindkettejük esetében a bűncselekmények jellegéhez, tárgyi súlyához és személyi társadalomra veszélyességükhöz viszonyítottan arányos, - sem a fő- sem a mellékbüntetés lényeges enyhítése szóba sem kerülhetett.

A fiatal felnőtt II. r. vádlott konzekvensen szembe helyezkedik a törvénnyel, ez az utóbb jogerősen megállapított előéleti adatából is kiderül. Agresszív, kötekedő, az elemi együttélési normákat semmibe vevő személy, akivel szemben a törvény szigorával kell fellépni, mert most még alkalmas életkorban van arra, hogy a káros folyamat visszafordítható legyen és visszailleszkedjék a társadalomba.

Ami az elsőfokú ítélet járulékos rendelkezéseit illeti a másodfokú bíróság helyes záró időponttal eszközölte a beszámítást az I. r. vádlott szabadságvesztésébe és helyesen nevezte meg a II. r. vádlottat mint az elsőfokú ítéletben írt beszámítás kedvezményezettjét.

A bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések ugyancsak revízióra szorultak, részben elírás, részben hiányos rendelkezés miatt, ezért ezeket is helyesbítette a másodfokú bíróság, csakúgy mint az elsőfokú eljárásban megállapított bűnügyi költség összegét, mely számítási hiba folytán helytelenül nyert rögzítést.

A kifejtettek alapján tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően, de hivatalból is a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a 371. § (1) bekezdés 1. fordulata alapján helybenhagyta.

A II. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az általa házi őrizetben töltött időt a Btk. 99. § (1) és (3) bekezdése alapján és ezzel négy napi házi őrizet egy napi szabadságvesztésnek felel meg.

A vádlottak által felmutatott közokiratokból megállapította a vádlottak jelenlegi lakcímét és a II. r. vádlott személyi igazolványának számát.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 386. §-a zárja ki.

Szeged, 2012. április 26.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. a tanács elnöke, Dr. Katona Tibor s.k. a tanács tagja, előadó, Dr. Mezölaki Erik s.k. a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.10/2012/9. számú ítélete és a Csongrád Megyei Bíróság 1.B.846/2010/61. számú ítéletének az I. r. és a II. r. vádlottakra vonatkozó és a fellebbezések folytán felülbírált része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2012. április 26.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva s.k. a tanács elnöke